

CHƯƠNG II: MỘT ĐÀN CÚ

"Cái gì cơ ạ?" Harry nói không hiểu gì cả.

"Hắn đi rồi!" Bà Figg nói, nắm bàn tay lại. "Hắn đã đi để gặp một số thằng khác để thảo luận về một chuyến mới trong đó những cái vạc rơi ngay đằng sau một cây chổi bay! Ta đã bảo với hắn rằng ta sẽ lột da hắn nếu hắn đi, và bây giờ thì nhìn đây! Những tên Dementor (Giám ngục- HĐ)! Thật là may mắn ta đã cử Ngài Tibbies trong trường hợp này! Nhưng chúng ta không có thời gian mà đứng ngây ra đâu! Nhanh lên, ngay lập tức, chúng ta phải đưa bọn con trở về! Ô, vấn đề rắc rối đến rồi đây! Ta nhất định phải giết hắn!"

"Nhưng - " sự phát hiện ra rằng cái bà hàng xóm gần yêu - mèo - một - cách - ám - ảnh biết chỗ những tên Dementor ẩn náu là một cú sốc lớn cho Harry khi bà gặp cả hai trên đường phố. "Bà là,... bà là... một phù thủy à?"

"Tà là một Squib (phù thủy Pháo-xít), Mundungus biết điều đó rõ hơn ai hết. Như vậy là ta chẳng giúp gì được con trong việc đánh bật bọn Dementor này ra! Mundugus đã bỏ mặc con hoàn toàn khi con không có đến một mảnh giáp lúc ta đánh động cho hắn -"

"Mundungus đã theo dõi con à? Chờ đã - đó chính là Mundugus! Mundugus đã biến mất trước cửa nhà con!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nhưng thật may mắn ta đã ém trước Ngài Tibbies trong lúc đó, và Ngài Tibbies đã đến và đánh động cho ta, nhưng ngay cái lúc ta đến nhà con thì con đi mất tiêu rồi. - và bây giờ - Dumbledore sẽ nói gì nhỉ?... - Mày!" Bà ta thét vào Dudley, vẫn còn nằm ngửa trên mặt đường. "Hãy lê cái mông lợn của mày dậy đi, nhanh lên!"

"Vậy ra bà biết cụ Dumbledore sao?" - Harry nói, nhìn chằm chằm vào bà.

"Tất nhiên là ta biết Dumbledore, Ai mà chẳng biết Dumbledore chứ? Nhưng tiếp tục nào - Chẳng hay ho gì nếu bọn Dementor quay lại đâu, ngay cả đến biến hình thành một cái túi chè thì ta cũng không làm được đâu."

Bà ta nghiêng người xuống, nắm lấy hai cái tay to đùng chắc nịch của Dudley trong bàn tay nhăn nheo của bà và kéo mạnh.

"Dậy mau, cái cơ thể vô dụng của mày, dậy mau đi!"

Nhưng Dudley đã cả không muốn và không thể cử động được. Nó vẫn nằm trên đất, và cái khuôn mặt tái ngoét, miệng nó ngậm thật chắc.

"Để con làm cho" Harry nắm chặt cánh tay của Dudley và kéo lên. Với một nỗ lực tuyệt vời cậu đã nhắc Dudley tới chân cậu. Hai con mắt ti hí của Dudley đang đảo qua đảo lại không ngừng trong cái hốc mắt của nó và mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt nó; vào cái lúc mà Harry thả nó ra thì nó lắc đầu quầy quậy sợ hãi.

"Nhanh lên nào!" Bà Figg nói.

Harry kéo một trong những cẳng tay to lớn của Dudley qua vai cậu và kéo lê nó trên đường, ít nhiều cơ thể Harry còng xuống bởi sức nặng. Bà Figg đi chập chững cạnh hai đứa, nhìn một cái nhìn lo âu xung quanh khúc quanh đó.

"Hãy rút đũa phép của con ra" Bà nói với Harry, khi họ đi vào đường Wisteria Walk. "Bây giờ thì đừng có để ý đến cái Đạo luật Giữ Kín Bí Mật Phù Thủy, --- (?) ---. Hãy nói về Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên... Đó Thực Sự là những cái mà Dumbledore lo lắng- Cái gì ở cuối đường thế kia? À, đó chỉ là Ngài Prenetic... Đừng có rút đũa phép vào, con trai, ta vẫn thường nói với con là ta vô dụng đấy chứ?" Quả thật là không dễ khi cầm cây đũa phép thật chắc mà đồng thời lại phải kéo Dudley đi. Harry đã cho thẳng anh họ một cú thọc vào sườn vì mất kiên nhẫn, nhưng Dudley dường như đã mất hết sự thèm khát được tự do đi lại. Người nó mềm oặt trên vai của Harry, chân của nó thì lê lết trên mặt đường.

"Bà Figg, Tại sao bà không nói cho con bà là một Squib?" Harry hỏi, cùng với một sự nỗ lực tiếp tục bức đi. "Trong tất cả những lần con đến nhà bà đó - sao bà lại chẳng nói gì cả?"

"Lệnh của Dumbledore đó. Ta phải trông con nhưng cấm nói nửa lời, con còn quá nhỏ. Ta rất xin lỗi con ta đã để cho con khổ sở một thời gian dài, nhưng nhà Dursley sẽ không cho con vào nếu mà họ nghĩ con không thích ở đó. Không dễ dàng lắm đâu, con hiểu đó. Harry, nhưng trời ạ" - bà ta nói với giọng đau khổ, siết chặt tay thêm nữa "Khi mà cụ Dumbledore nghe được việc này - Mundugus đã đi như thế nào, cứ cho là hắn đã được giao nhiệm vụ đến nửa đêm đi - thì hắn đang ở nơi đâu? Ta sẽ phải ăn nói với Dumbledore như thế nào về chuyện này? Ta không liên lạc được."

"Con có một con cú, và bà có thể nhờ chị ta mang cho." Harry nói khẽ, tự hỏi rằng bao giờ thì xương sống của cậu gãy sụn trước sức nặng của Dudley.

"Harry, con không hiểu! Dumbledore sẽ phải hành động càng nhanh càng tốt, viện Pháp thuật sẽ có những cách riêng để phát hiện ra những người chưa đến tuổi dùng phép, họ đã biết rồi, con nhớ lời ta đó."

"Nhưng con đang cố gắng thoát khỏi bọn Dementor, Con Phải sử dụng phép chó - Họ chẳng lo việc bọn Dementor đang làm gì khi chúng đi lơ vờ trên đường Wisteria Walk, Chắc vậy?"

"Ồi con trai của ta, Ta hy vọng như vậy, nhưng ta sợ - MUNDUGUS FLETCHER, TA SẼ GIẾT MI!"

Có một tiếng "Rắc" và một mùi trộn lẫn của rượu và thuốc là nồng nặc trong không khí, một tay đầy râu với một bộ áo choàng rách tươm hiện ra trước mặt bọn họ. Hắn có đôi chân ngắn, vòng kiềng, mái tóc rối bù và đỏ hoe và một con mắt đỏ ngầu, to đùng đã làm cho hắn có một dáng vẻ buồn thảm của một kẻ rõ ràng là đề tiện kinh tởm. Hắn cũng đang giữ chặt một cái gói màu sáng bạc mà Harry nhận ra ngay tắp lự đó là một áo choàng tàng hình.

"Bất ngờ chó, Figgy?" Hắn nói, dán mắt mà nhìn hết lượt bà Figg, Harry và Dudley "Cái gì zừa xảy đến cho cuộc sống lẫn lút của bà zậy?"

"Để cho ông lẫn lút" Bà Figg khóc "Bọn Dementor đến rồi, ông thật vô dụng, trốn tránh trách nhiệm như một tên trộm!"

"Dementor?" Mundugus nhắc lại, kinh hoàng. "Dementor ở đây à?"

"Đúng, chúng đang ở đây, và cái vô tích sự của ông cũng đang ở đây!" bà Figg thét lên. "Những tên Dementor tấn công thằng bé mà ông thấy đây!"

"Blirney" Mungudus nói giọng yếu ớt, nhìn từ bà Figg đến Harry, và nhìn một vòng ngược lại "Blirney, Tôi-"

"Và ông đang bận mua những cái vạc ăn cắp! Tôi chẳng nói với ông là không được đi? Tôi Ch---"

"Tôi- thôi được, " - Mundugus nói với giọng khó chịu sâu sắc "Nó --- nó là một cơ hội kinh doanh tốt, thấy đ---"

Bà Figg đưa tay lên từ nơi mà cái dây xắc đang đu đưa và đánh Mundugus vào mặt và cổ với cái dây đó, cái tiếng leng keng mà cái xắc gây ra thì thật giống như tiếng keng cho mèo ăn.

"Trời - Gerroff - Gerroff, Bà điên zời! Có người sẽ nói zới Dumbledore!"

"Ừ - họ - nói - rồi - đó!" Bà Figg hét lên, văng cái xắc có dây thức ăn cho mèo tới gần Mundugus nhất mà bà ta có thể. "Và - người - bị - tố - cáo - là - ông - đó - và - ông - phải - nói - cho - cậu - ta - biết - tại - sao - đã - không - ở - đây - để - giúp - cậu - ta!"

"Bà cứ nói nữa đi" Mundugus nói, tay che đầu, co rúm người lại. "Tôi đi đây- Tôi đi đây!"

Và với một tiếng "Rắc" khác, Mundugus biến mất.

"Ta hy vọng Dumbledore sẽ giết hắn!" Bà Figg cáu tiết nói. "Bây giờ tiếp tục nào, Harry, con đang đợi cái gì đó?"

Harry không định phí chút hơi sức còn lại để chỉ ra rằng cậu hầu như chỉ có thể đi dưới cái tải trọng khủng khiếp của Dudley. Cậu ta xốc thẳng Dudley nửa tỉnh nửa mê lên và loạng quạng bước về phía trước.

"Ta sẽ đưa con đến tận cửa" Bà Figg nói, khi họ rẽ vào đường Privet Drive. "Chỉ trong trường hợp có bọn Dementor quanh đây... úi trời, quả là một thảm họa... và con sẽ phải đánh bật chúng ra khỏi người con... Và Dumbledore nói rằng chúng ta phải không cho con làm phép bằng bất cứ giá nào... Chà, chẳng lợi chút nào khi khóc, ta tin rằng vậy,... nhưng những con mèo của ta đang ở giữa bầy yêu tinh"

"Như vậy là", Harry Potter thở hổn hển "Cụ Dumbledore... đã... cử người theo dõi... con?"

"Chắc chắn rồi," Bà Figg nói một cách mất bình tĩnh "Con đã mong đợi ông ta rằng ông ta sẽ để cho con đi lang thang một mình sau những sự việc xảy ra vào tháng Sáu? Hay đó, cậu bé, họ nói với ta là con thông minh... đúng... hãy đi vào và ở nguyên trong đó", bà ta nói khi họ đã về đến căn nhà số bốn. "Ta hy vọng rằng sẽ không ai động được vào con đủ nhanh"

"Bà sẽ làm gì?" Harry hỏi rất nhanh.

"Ta sẽ ở trong nhà," Bà Figg trả lời, nhìn chăm chăm vào mặt đường đen ngòm và rừng mình. "Ta sẽ còn phải chờ chỉ dẫn. Chỉ cần ở lì trong nhà. Chúc ngủ ngon!"

"Bà chờ con đã, bà đừng đi! Con muốn biết -"

Nhưng bà Figg đã cất bước rất nhanh, đi lạch bạch trên thảm cỏ, dây xích kêu leng keng.

"Bà chờ đã!" Harry hét gọi bà ta. Cậu có hàng triệu câu hỏi với những người còn liên lạc được với cụ Dumbledore, nhưng trong giây lát thì bà Figg đã biến mất sau màn đêm.

Giận dữ, Harry đã xốc lại Dudley lên trên vai cậu đã tự làm cho cậu trở nên chậm chạp, đầu đón trên đường qua vườn.

Đèn cửa vẫn sáng. Harry đưa cái cây đuă phép vào trong cặp quần của chiếc quần Jeans, ấn chuông và nhìn quanh. Hình dáng của dì Petunia đang lớn dần lên, bị bóp méo một cách kỳ quái bởi những dòng nước chảy trên phần kính cửa ra vào.

"Diddy! Gần đến giờ rồi, Mẹ đã khá - khá - Diddy, con bị sao vậy!"

Harry nhìn vào bên cạnh Dudley và được giải thoát từ cánh tay của Dudley ngay lúc đó. Dudley lắc lư một lúc, mặt thì tái nhợt.... sau đó nó mở miệng ra và ói ngay ra thối thối chùi chân ngoài cửa.

"DIDDY! Diddy, con sao vậy? Vernon, VERNON!"

Dượng của Harry nhảy ra khỏi phòng khách, những cái râu phồng ra và nó luôn phồng ra khi ông bị kích động. Ông ta đi vội vã về phía đó để giúp dì Petunia dìu một thằng Dudley ẻo lả đi qua ngưỡng cửa khi cố tránh khỏi cái vũng chất bẩn của sự ốm yếu.

"Con mình bị ốm rồi, anh Vernon!"

"Gì đó, cưng? Cái gì đã xảy ra? Bà Polkiss cho con uống trà lạ à?"

"Sao cả hai lại bẩn thỉu thế này, cưng? Con đã nằm trên đất hả?"

"Khoan, con đã không bị tấn công đó chứ, đúng không, con cưng?"

Dì Petunia hét lên.

"Gọi cho cảnh sát đi, Vernon! Gọi ngay cảnh sát! Diddy, con cưng, nói với má đi nào! Bọn nó đã làm gì con?"

Trong sự hỗn loạn đó không ai để ý đến Harry, người đã quen với mình. Cậu chỉ cố gắng né ra khi Dượng Vernon đẩy mạnh cánh cửa và, khi nhà Durleys đang làm cho cái tiếng động ồn ào đó chuyển từ phòng khách sang phòng ăn thì Harry đã chạy nhanh và lạng lẹ đến cầu thang.

"Ai đã làm việc này, con? Hãy nói cho ba má tên bọn chúng. Chúng ta sẽ bắt được chúng nó, đừng lo."

"Suyt! Nó đang cố gắng nói gì đó, Vernon! Cái gì đó, Diddy? Nói với má đi nào!"

Những bước chân của Harry đã ở trên cái bậc thang gần lên được tầng hai của cầu thang khi cậu nghe thấy tiếng đó.

"Nó"

Harry đông cứng lại, chân đứng yên trên bậc thang, mặt chệnh choáng, cố gắng vững tâm cho cơn giận sắp tới.

"THĂNG OẮT! ĐI RA ĐÂY!"

Với một tâm trạng trộn lẫn sự sợ hãi và giận dữ, Harry đã đi chậm chậm xuống và quay ra để đến tới chỗ nhà Dursley.

Cái nhà bếp sạch hoàn hảo của dì có một sự lộng lẫy không tin được so với sự đen tối phía bên ngoài. Dì Petunia đang dẫn Dudley về nghỉ tại một cái ghế, nó vẫn còn xanh xao và cấm khẩu. Dượng Vernon đứng trước chạn bát đĩa, liếc qua Harry với hai con mắt khó chịu và bé tí.

"Mày làm gì con tao?" Ông ta gầm lên đe dọa.

"Chả làm gì cả," Harry nói, hiểu rõ ràng rằng dượng Vernon sẽ không tin.

"Nó đã làm gì với con đó, Diddy?" Dì Petunia hỏi với một giọng nói run rẩy trước cái bộ áo jacket bằng da của Dudley, nó bây giờ vẫn còn ồm ỷ. "Đúng không- Đúng là con đã thấy cái đó không, con cưng? Nó đã dùng đến -cái thứ đó- của nó à?"

Một cách chậm rãi và hốt hoảng, Dudley đã gật đầu.

"Con không làm mà!" Harry nói dứt khoát, dì Petunia bắt đầu than vãn khóc lóc và dượng Vernon giờ nắm đấm lên "Con không có làm gì với nó cả, người đó không phải con, đó là -"

Nhưng đúng cái thời gian đó một tiếng kêu thất thanh vọng qua nhà bếp. Suýt nữa thì trúng vào đầu dượng Vernon, nó bay vọt lên nhà bếp, nhả xuống một bức thư ngậm trong mỏ xuống phía chân Harry, quay lại một cách duyên dáng, cái đầu cánh vừa quệt vào tủ lạnh và bay vút ra ngoài một lần nữa qua khu vườn.

"CÚ À!" Dượng Vernon nói ngay sau đó, những mạch máu mặt mỗi của dượng trên thái dương cứ nở ra co lại một cách giận dữ lúc cậu đóng cửa sổ nhà bếp lại "LẠI LÀ CÚ! TAO SẼ KHÔNG CHO CON CÚ NÀO VÀO NHÀ TAO NỮA!"

Nhưng Harry thì đã xé toạc ra phong bì rồi và kéo lá thư phía trong ra, tìm cậu đang bị nhốt vào đâu đó trong cái yếm hầu của cậu.

"Thưa ông Potter

Chúng tôi đã có nguồn tin tình báo rằng ông đã dùng phép Patronus trong vòng hai mươi ba phút vào tối nay ở một khu thường trú của dân Muggle trong sự hiện diện của những tay Muggle.

Sự vi phạm Điều bảy mươi của luật Hạn Chế Sử Dụng Pháp Thuật đối với Trẻ Dưới Tuổi đã khiến cậu bị đuổi khỏi trường Phép thuật và Phù Thủy Hogwarts. Người đại diện cho viện sẽ được cử đến nơi thường trú của ông sớm để huỷ bỏ phép của ông.

Cùng với việc ông nhận được một thông cáo chính thức, vì một sự vi phạm phần 13 của Liên Minh Toàn cầu về Đạo luật Giữ Kín Bí Mật Phù Thủy, chúng tôi rất tiếc phải thông báo với ông rằng ông cần có mặt tại phiên toà kỷ luật tại Viện Pháp thuật lúc Chín giờ sáng ngày Mười hai tháng Sáu.

Chúng tôi hy vọng ông sẽ khoẻ,

Thân ái,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng sử dụng sai pháp thuật.

Viện pháp thuật"

Harry đọc đi đọc lại cái thư những hai lần. Cậu tưởng là chỉ sợ mỗi dượng Vernon và dì Petunia đang nói chuyện thôi chứ. Trong đầu cậu, tất cả đều lạnh băng và tê liệt. Một cái sự thật đã xuyên vào cái sự hiểu biết của cậu như một mũi lao phóng tới. Cậu bị đuổi khỏi Hogwartss rồi. Tất cả đã chấm dứt. Cậu sẽ không được trở lại đâu.

Cậu nhìn sang nhà Dursley. Dượng Vernon có khuôn mặt tái đi, những nắm đấm vẫn còn giơ lên, dì Petunia và vòng tay của dì đang bế Dudley, nó lại ói lần nữa.

Cái bộ não ngớ ra một hồi của Harry dường như bị đánh thức lại lần nữa. Người đại diện cho viện pháp thuật sẽ tới nơi cậu ở nhanh thôi để huỷ cây đũa phép của cậu. Chỉ có mỗi cách đó. Harry phải chạy trốn - ngay bây giờ thôi. Cậu sẽ đi đâu, Harry cũng không biết, như cậu tin chắc một điều: dù ở trong hay ngoài trường Hogwartss, ở đâu cậu cũng cần cây đũa phép. Trong một trạng thái như trong mơ, cậu rút cây gậy ra và đi ra ngoài khu bếp.

"Mày tưởng mày đang đi đâu chứ?" Dượng Vernon hét lên. Khi Harry không trả lời, ông chạy uỳnh uỳnh qua bếp để chặn đường cậu ra ngoài cửa. "Tao chưa kết thúc với mày mà, thằng kia!"

"Ông tránh ra một bên," Harry nói rất khế.

"Mày phải ở đây và phải giải thích làm cách nào mà thằng con tao ---"

"Nếu ông không tránh ra thì tôi sẽ phải cho ông gặp diêm rui đó," Harry nói, giơ cây đũa phép lên.

"Mày không thể làm việc đó vào tao!" Dượng Vernon hầm hè "Tao biết rằng mày không được dùng phép ở ngoài cái nhà thương điên mà mày gọi là trường của mày!"

"Cái nhà thương điên đuổi tôi đi rồi" Harry nói, "Như thế thôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn. Ông có ba giây. Một --- Hai ---"

Một âm thanh vang rền trong phòng bếp. Dì Petunia la lớn.

Dượng Vernon hét lên và ngồi xuống, nhưng trong đêm đó đến lần thứ hai Harry lại phải tìm cái người gây ra âm thanh mà cậu không gây ra. Cậu nhìn ngay thấy: một con cú trông rất hoảng sợ và kinh hãi đang đậu ngoài cửa sổ nhà bếp, vừa mới đụng đầu vô cửa kính đã đóng.

Bỏ qua lời thét đau khổ của Dượng Vernon là "LẠI LÀ CÚ!!!" Harry chạy băng qua phòng bếp và giật cửa sổ nhà bếp mở ra. Con cú bị kẹt chân được giải thoát, từ đó cậu thấy một mảnh giấy nhỏ bằng da được cột vào cái chân đó, cậu lắc lắc chân nó, và chỉ trong giây lát Harry đã lấy được bức thư. Tay run run, Harry mở bức thư thứ hai, đã được viết vội vàng và lem nhem bằng mực đen.

"Harry!

Cụ Dumbledore vừa mới đến viện Pháp thuật và cụ đang cố gắng dàn xếp mọi chuyện. ĐỪNG CÓ MÀ RA NGOÀI NHÀ DƯỢNG VÀ DÌ. ĐỪNG CÓ DÙNG PHÉP THUẬT NỮA. ĐỪNG CÓ NỘP ĐƯA PHÉP CHO NGƯỜI KHÁC. Arthur Weasley."

Cụ Dumbledore đang cố gắng dàn xếp mọi chuyện... Cái đó nghĩa là sao? Cụ Dumbledore sẽ có trọng lực như thế nào để thay đổi quyết định của Viện Pháp thuật? Đó là một cơ hội để đưa Harry trở lại trường Hogwartss à? Một tia hy vọng loé lên trong lòng Harry, cái thứ mà dường như đã hoàn toàn bị dập tắt bởi sự hoảng loạn - cậu đã ngạc nhiên đến mức nào khi nghe đến chuyện từ chối việc nộp đưa phép mà không kháng cự lại bằng phép thuật? Cậu sẽ phải gặp người đại diện của Viện, và nếu cậu đấu chọi với người của viện này thì sẽ là may mắn nếu cậu thoát khỏi ngục Azkaban, để bị tống xuất một mình.

Cậu đang chạy đua với ý nghĩ... cậu có thể chạy đi thật xa và thế thì sẽ là mạo hiểm nếu bị người của Viện Pháp thật bắt, hoặc là cứ ở nguyên đây mà chịu trận. Cậu bị quyến rũ hơn bởi cái ý nghĩ bỏ trốn, nhưng cậu biết Ông Weasley đã biết cậu thích cái ý nghĩ đó... và rốt cuộc, cụ Dumbledore sẽ vẫn phải dàn xếp cái vấn đề này một cách tồi tệ hơn là khi cậu ở đây.

"Được rồi" Harry nói "Mình đã thay đổi ý định. Mình sẽ ở lại đây" Cậu lao nhanh người về phía bàn ăn và đối mặt với thằng Dudley và Dì Petunia. Nhà Dursley có vẻ như đã hoàn hồn với sự thay đổi bất ngờ ý kiến của cậu. Mạch máu trên thái dương của dượng Vernon đã đập mạnh hơn bao giờ hết.

"Tất cả những con cú chết tiệt đó từ đâu tới đó?" Ông quát.

"Con đầu tiên từ viện pháp thuật, đuổi học con" Harry bình tĩnh nói. Cậu đã bắt cái tai làm việc quá sức để nghe ngóng tất cả các tiếng động phía bên ngoài, trong trường hợp người của viện Pháp thuật đến, và đúng là dễ dàng hơn và yên tĩnh hơn nếu trả lời những câu hỏi của dượng Vernon thay vì để ông ta bắt đầu và rống lên. "Cái con thứ hai là từ cha của bạn Ron con, người làm việc ở Viện."

"Viện Pháp thuật à!" Dượng Vernon rống lên. "Bọn nó thích mày có chân ở Chính phủ hơn! Ồ, điều này giải thích mọi thứ, mọi thứ, và dĩ nhiên là cái để chế ấy đang cho những con chó thừa kế."

Khi Harry không trả lời, Dượng Vernon liếc vào cậu, sau đó bạt tai cậu "Và tại sao mày lại bị đuổi?"

"Vì con đã làm phép"

"À há!" Dượng Vernon gào lên, đâm sầm một cái vào mặt trên cái tủ lạnh, nó bật cả cửa tủ lên. Một số bánh snack ít-béo của Dudley nảy lên và rơi vãi khắp sàn nhà "Và mày thú nhận rồi đấy nhá! Mày làm gì với Dudley con tao?"

"Chẳng làm gì cả" Harry nói, ít bình tĩnh hơn "Đó không phải là con -"

"Là mày", một cách không mong đợi, Dudley nói thầm, và Dượng Vernon, dì Petunia ngay lập tức đã làm hiệu cho Harry để câm miệng cậu lại cho đến khi cả hai đều đến chỗ Dudley.

"Tiếp đi con trai" Dượng Vernon nói, "Nói làm gì con?"

"Nói với chúng ta đi nào, cưng" Dì Petunia nói khẽ.

"Chỉ cái đũa phép vào con" Dudley nói thầm.

"Có, tao có chỉ vào mày, nhưng mà tao không làm---" Harry bắt đầu tức giận, nhưng -

"CÂM MIỆNG!" Dượng Vernon gầm lên, ria mép bay tứ tung.

"Tất cả tối sầm lại"... Dudley nói bằng giọng khàn khàn, run cả người. "Mọi vật tối sầm lại. Và sau đó con nghe thấy... nhiều điều. Trong đầu con"

Dượng Vernon và Dì Petunia trao cho nhau những cái nhìn tuyệt đối kinh khủng. Nếu mà cái thứ bọn họ ghét nhứt trên thế giới này là ma thuật - thứ tiếp theo người hàng xóm. Họ tin rằng những người nghe thấy tiếng nói thì rõ ràng là phải dưới 10 tuổi. Họ nghĩ một cách rõ ràng rằng Dudley đã đánh mất chính phần hồn của nó rồi.

"Con nghe thấy gì vậy, Popkin?" Dì Petunia thở dài, mặt trắng bệch và với những giọt nước mắt trên khoé mi.

Nhưng Dudley có vẻ như không thể nói được. Nó lại run bắn mình lên lần nữa và ôm cái đầu to với bộ tóc vàng của nó và bắt chắp cái nhìn kinh hãi đã hiện diện trong người Harry từ khi con cú thứ nhất đến nó đã cảm thấy một sự kỳ lạ nào đó. Cái thứ đã nung nấu, làm hư, mua chuộc Dudley thể mà cậu đã bị buộc phải nghe.

"Con cảm thấy thế nào rồi, con trai?" Dượng Vernon nói, với một cái giọng nhỏ một cách kém tự nhiên, cái kiểu giọng nói như thể là ông ta đang ngồi cạnh giường của một con bệnh cực nặng.

"Con-bị vấp", Dudley nói với giọng run run "Và sau đó-

Nó chỉ vào người Harry. Harry hiểu. Dudley nhớ lại cái lạnh ẩm ướt đã tràn ngập phổi của nó rồi sự hy vọng, sự hạnh phúc đã bị hút hết ra ngoài cơ thể.

"Thiệt là khủng khiếp", Dudley cầu nhàu "Lạnh lắm. Thiệt là lạnh lắm"

"OK." Dượng Vernon nói, với một giọng phải cố gắng yên ả, lúc dì Petunia đặt tay một cách lo lắng lên trán của Dudley để ước chừng nhiệt độ "Cái gì đã xảy ra sau đó, Dudlers?"

"Cảm thấy... Cảm thấy... Cảm thấy... như kiểu là... như kiểu là... "

"Như là sẽ không bao giờ có hạnh phúc nữa" Harry tiếp lời.

"Đúng đó", Dudley nói khẽ, vẫn còn run.

"Được rồi!" Dượng Vernon nói, giọng nói đã được to trở lại và cái âm lượng đã nghe được, ông đứng dậy.

"Mày đã làm nhiều phép quái đản vào thằng con trai tao, và như vậy thằng con trai tao tin rằng nó đã - đã bị kết tội vào những điều khốn khổ, phải vậy không?"

"Con phải nói với dượng bao nhiêu lần" Harry nói, cả âm sắc lẫn âm lượng đều cao. "Không phải là con! Đó là một cặp Dementor!"

"Một cặp à? Một cặp gì? Mày đùa tao gì đó?"

"Dementor," Harry nói chậm và rõ "Có hai con"

"Và Dementor là cái chó chết gì vậy?"

"Là những kẻ giám ngục của Phù thủy, Azkaban" Dì Petunia nói.

Hai giây tĩnh lặng sau những từ đó. Dì Petunia đưa tay lên che miệng như thể dì đã tiết lộ một lời hứa bí mật. Dượng Vernon nhìn chăm chăm vào dì. Đầu Harry quay cuồng. Bà Figg là một chuyện - Nhưng còn Dì Petunia?

"Sao dì biết chuyện đó?" Harry hỏi bà, kinh ngạc.

Dì Petunia có vẻ như rất hoảng sợ với chính mình. Dì liếc qua dượng Vernon như muốn xin lỗi, sợ sệt; sau đó đưa tay xuống và tay của dì làm lộ ra những chiếc răng như ngựa vằn.

"Ta nghe rằng - một tay đáng kinh sợ - đã nói với con mẹ đó về chúng", bà nói nhát gừng.

"Nếu mà dì muốn nói về ba má con, sao dì không dùng tên của họ?" Harry nói lớn, nhưng dì Petunia bỏ ngoài tai. Bà ta có vẻ như quá bối rối.

Harry đã quá kinh ngạc. Trừ việc năm ngoái trong một cơn giận, lúc mà Dì Petunia đã hét vào tai Harry rằng mẹ nó là một người đồng bóng, thì bây giờ nó đã lại được dì kể về mẹ nó. Ngoài ra cậu đã chưa bao giờ được nghe dì kể về em của bà. Cậu đã quá sốc kinh ngạc khi bà ta đã kể những thông tin rời rạc về cái thế giới pháp thuật đã quá xa vời, khi bà ta thường xuyên dùng tất cả nghị lực của mình để coi như rằng nó không tồn tại.

Dượng Vernon há hốc miệng, đóng lại, và lại há hốc thêm lần nữa, đóng lại, sau đó dượng chặt vật đầu tranh với việc nói, mở ra lần thứ ba và cầu nhàu "Như vậy - như thế - - chúng nó - thì - chúng nó - thì - chúng thực sự có thiệt sao, chúng nó - thì - Dementy - là cái gì vậy?"

Dì Petunia gật đầu.

Dượng Vernon nhìn hết lượt Dì Petunia đến Dudley đến Harry như thể mong muốn ai đó sẽ nói "Đó là Cá tháng Tư!". Nhưng chẳng ai nói cả, ông lại mở miệng lần nữa, nhưng sự gắng sức tìm ra những từ khác của ông đã bị ngừng lại bởi việc con cú thứ ba của tối nay bay đến. Nó tới sát gần qua cái cửa sổ mở như một quả đạn pháo Canon đầy lông và hạ cánh bằng việc va và cái bàn, làm cho cả ba người nhà Dursley nhảy dựng lên. Harry gỡ một bức thư như thể là thư công chuyện thiệt sự từ mỏ con cú và xé toạc ra lúc con cú lượn ra ngoài màn đêm.

"Đủ cú rồi đó," Dượng Vernon rên rỉ một cách điên cuồng, lê bước nặng nề đến chỗ cửa sổ và lại đóng sầm nó lại.

"Thưa ông Potter,

Tiếp theo bức thư chúng tôi gửi ông xấp xỉ hai mươi hai phút trước đây, Viện Pháp thuật đã xem xét lại ý định tiêu huỷ đĩa phép của ông ngay lập tức. Ông có thể giữ đĩa phép của mình tới ngày Hai mươi tháng Tám, lúc đó thì mức phạt của chúng tôi đưa ra sẽ chính thức được thi hành. Như vậy ông sẽ phải nghỉ đến trường để chờ những thông tin điều tra tiếp theo.

Chúc ông mọi điều tốt lành

Thân mến

Mafalda Hopkirk

Văn phòng sử dụng pháp thuật sai quy cách

Viện Pháp thuật"

Harry đọc bức thư này ba lần liên tiếp. Cái vấn đề khó khăn trong người của cậu đã được tháo gỡ ra một ít bằng việc biết rằng cậu chưa hoàn toàn bị đuổi học. Mặc dù vậy những nỗi sợ sệt của cậu cũng chưa tan biến hẳn. Tất cả mọi việc dường như đã được hoãn lại đến ngày Mười hai tháng Tám.

"Được chưa?" Dượng Vernon nói, gọi Harry lại vào cái vòng vây của ông. "Bây giờ thì thế nào? Bọn nó đã phán quyết gì mà chưa? Mà đã có được án tử hình rồi chứ?" Ông ta dường như đã thêm vào một sự hy vọng trong câu nói.

"Con phải đến để dự phiên tòa". Harry nói

"Và bọn nó sẽ phán quyết mà ở đó?"

"Con cho là vậy."

"Tao sẽ không từ bỏ hy vọng đó đâu" Dượng Vernon nói rất kinh tởm.

"Ờ, đó là tất cả" Harry nói, ngồi bệt xuống. Cậu đã tuyệt vọng vì sự đơn côi, với ý nghĩ cậu có thể gửi thư cho Ron, Hermione hay chú Sirius.

"KHÔNG, CÁI TỪ -Ờ- KINH TỞM CỦA MÀY KHÔNG PHẢI LÀ TẤT CẢ!" Dượng Vernon rống lên "NGỒI LẠI XUỐNG ĐÂY!"

"Còn bây giờ?" Harry nói có vẻ đã mất bình tĩnh.

"DUDLEY!" Dượng Vernon gào lên "Tao muốn biết cái gì đã xảy đến cho con tao?"

"TỐT THÔI!" Harry hét lên, và vì âm thanh của cậu, những tia lửa vàng và đỏ đã phun ra khỏi phần cuối cây đĩa phép vẫn cầm chắc trong tay cậu. Cả ba người nhà Dursley lưỡng lự, nhìn có vẻ sợ hãi lắm.

"Dudley và con đã đi trên đường giữa Magnolia Crescent và đường Wisteria Walk, " Harry kể, nói rất nhanh, đấu tranh để kiểm soát được giọng cậu "Dudley nghĩ là nó thông minh đối với con, và con kéo đứa phép ra nhưng không dùng. Sau đó hai tên Dementor kéo ra..."

"Nhưng Dementor LÀ cái gì?" Dượng Vernon cau tiết. "Bọn chúng LÀM gì?"

"Con nói với dượng rồi, chúng làm tiêu tan mọi sự hạnh phúc trong người mình" Harry tiếp "Và nếu có cơ hội chúng sẽ hôn mình -"

"Hôn mình?" Dượng Vernon nói, con người cứ giãn nở liên hồi "Hôn mày?"

"Đó là từ nó gọi khi nó hút hồn mình ra khỏi miệng mình"

Dì Petunia phát ra một tiếng hét nhỏ.

"Hồn của thằng con tao? Nó đã hút đâu - Thằng con tao vẫn có mà -"

Bà túm vào vai Dudley và lắc nó, như đã nghĩ thì có lẽ bà muốn kiểm tra xem bà có nghe được hồn nó chạy trong người nó hay không.

"Tất nhiên rằng bọn chúng không hút được hồn của nó, Dì và dượng sẽ biết ngay nếu chúng hút được" Harry bực tức nói.

"Con đã đánh bật chúng ra phải không, cưng?" Dượng Vernon nói lớn, với vẻ mặt của một người đàn ông đang đấu tranh để mang lại sự đối thoại. "Đấm chúng bình bịch, phải không con?"

"Mày không thể đấm bình bịch vào bọn Dementor mà," Harry nghiêng răng chặt và nói.

"Tại sao nó lại yên lành trở về vậy?" Dượng Vernon quát ầm ĩ "Tại sao nó lại không bị hút hồn?"

"Vì con sử dụng phép Patronus -"

VÚT. Với một đôi cánh ồn ào vun vút và hơi bắn, một con cú thứ tư đã bay đến làm đổ vỡ khu nấu nướng.

"QUỶ THA MA BẮT!" Dượng Vernon rống lên, vò đầu bứt tóc, việc mà ông đã không làm lâu lắm rồi. "TAO KHÔNG CHO CÚ VÀO ĐÂY, TAO KHÔNG THA THỨ VÌ VIỆC NÀY, TAO BÁO CHO MÀY BIẾT!"

Nhưng Harry đã kéo được bức thư viết bằng da từ cái chân của con cú. Cậu đã đoán chắc rằng thư này phải từ Cụ Dumbledore, giải thích mọi thứ - Những tên Dementor, Bà Figg, và việc làm tiếp theo của Viện Pháp thuật, làm cách nào mà Cụ, Dumbledore, sẽ làm để dàn xếp mọi việc - Đó là lần đầu tiên cậu thất vọng vì nhìn thấy chữ của chú Sirius. Bỏ ngoài tai những lời nói cường điệu của Dượng Vernon về những con cú, và trong lúc dượng đang hướng đôi mắt lên trời về phía đám mây mà con cú gần đây nhất đã bay lên, Harry quay đầu vào lò sưởi đọc bức thư của chú Sirius.

"Ông Arthur đã nói cho chú tất cả mọi việc. Đừng có bỏ ra khỏi nhà lần nữa. Bất kể con làm cái gì."

Harry nhận thấy đầu là một lời trả lời không thoả đáng với mọi việc xảy ra đêm nay, và cậu đã lật lại mảnh giấy da, xem xét phần còn lại của tấm da, nhưng chẳng có gì cả.

Và bây giờ sự cáu giận của cậu lại trở lại. Có phải chẳng có ai nói là "Con làm tốt lắm!" trong việc cậu một mình đánh bại được cặp Dementor. Cả Ông Weasley và Chú Sirius đều nghĩ cậu cư xử không đúng mực, và đều tiết kiệm lời cho đến khi họ có thể hiểu một cách rõ ràng rằng mức độ nghiêm trọng là bao nhiêu.

"... Vô khối, tao muốn nói, rất nhiều con cú đã bay ra bay vào nhà tao. Tao sẽ không cho phép bọn chúng nữa, thằng nhãi kia, tao sẽ không..."

"Con không thể cấm bọn cú bay vào." Harry cáu kỉnh nói, vò thư của chú Sirius trong tay cậu.

"Tao muốn biết sự thật về những điều xảy đến đêm hôm nay!" Dượng quát tháo. "Nếu là bọn Dementor đã làm đau Dudley, tại sao mày lại bị đuổi học? Mày là-gì-thì-mày-biết, mày đã thú nhận rồi đó thôi!"

Harry thở sâu và kiên định. Đầu cậu bắt đầu đau trở lại. Cậu muốn ra khỏi nhà bếp này ngay, và chạy thật xa khỏi nhà Dursley.

"Con đã dùng bùa Patronus để đuổi bọn Dementor đi." cậu nói, cố gắng bình tĩnh "Đó là thứ duy nhất hiệu nghiệm với bọn này."

"Nhưng bọn Dementoids làm gì ở Little Whinging?" Dượng Vernon nói với một giọng cực kỳ sỗ nhục.

"Con không thể nói với dượng được." Harry nói với giọng kiệt sức. "Con không có ý kiến gì hết."

Đầu cậu đang bị nghiền nát trong cái nhìn toé lửa. Sự tức giận của cậu cũng suy sụp. Cậu cảm thấy kiệt quệ, mệt lử. Cả nhà Dursley đang nhìn cậu.

"Là mày!" Dượng Vernon quả quyết "Có vài việc cần làm với mày đây, oắt con, tao biết." Tại sao chúng lại ở đó? Tại sao chúng đi đúng đường đó? Mà mày là thằng - duy nhứt - "Rõ ràng, ông ta không thể cố gắng nói từ "phù thủy" được. "Là cái thằng nhãi duy nhứt Là-gì-thì-mày-biết-đó, trong vòng vài dặm gần đây!"

"Con cũng không biết tại sao chúng ở đó."

Nhưng trong lúc dượng Vernon đang nói, cái bộ não vốn đã mệt lử của Harry lại phải tiếp tục làm việc. Tại sao bọn Dementor lại đến Little Whinging nhỉ? Tại sao lại có trường hợp kỳ lạ là bọn chúng đến đúng nơi mà Harry ở đó? Phải chăng bọn chúng đã bỏ mặc ngục Azkaban và theo Voldemort, như cụ Dumbledore đã tiên đoán?

"Những tên Dementor canh gác những nhà tù lập dị à?" Dượng Vernon hỏi, càng làm bề bộn thêm những suy nghĩ của Harry.

"Vâng." Harry nói.

Chỉ cần đầu của cậu không đau nữa thôi, nếu chỉ cần cậu rời khỏi phòng bếp và về phòng ngủ tối tăm của cậu thôi và nghĩ...

"Ôhô! Bọn chúng đến để bắt mày vô ngục chứ còn gì nữa!" Dượng Vernon nói, với một không khí chiến thắng của một người đang đạt tới một cái đích mà không thể bị ai vượt lên trước. "Là thế đó, có phải không, oắt con? Mày đang chạy trốn khỏi pháp luật!"

"Tất nhiên là con không," Harry nói, lắc đầu như thể là cậu đang chạy trốn, ý nghĩ của cậu đang chạy đua.

"Thế thì vì sao?"

"Hắn chắc hẳn đã phái chúng đi." Harry nói khẽ, có vẻ cậu nói cho cậu nghe hơn là nói cho dượng Vernon nghe.

"Đó là ai? Ai đã phái chúng đi?"

"Lord Voldemort." Harry nói.

Cậu đã nhận thức mập mờ rằng nhà Dursley đã sợ sệt, chùn bước, nhẩn mặt và than vãn như thế nào nếu nghe các từ như "Phù thủy", "Pháp thuật" hay "Đũa phép" như thế nào, lại có thể nghe tên của phù thủy hắc ám nhất của mọi thời đại với một sự sợ hãi ít đến thế.

"Lord - từ từ đã", Dượng Vernon nói, mặt hơi chệnh choáng, một sự biểu lộ rõ ràng của việc nhận thức đã lộ ra trên con mắt như lợn của ông ta "Tao nghe tên đó rồi... đó là người đã..."

"Đã giết cha mẹ con, đúng đấy." Harry nói một cách vô thức.

"Nhưng hắn đã đi rồi." Dượng Vernon nói không được bình tĩnh cho lắm, không một dấu hiệu rằng việc ba má Harry bị giết là một chủ đề đầy đau khổ. Con người to lớn đó cười thô kệch. "Hắn đi rồi."

"Hắn đã trở lại" Harry nói một cách nặng nề.

Có một không khí thật lạ lẫm trong cái phòng bếp thiệt là sạch sẽ của dì Petunia, bên cạnh cái tủ lạnh thời thượng và cái tivi màn hình rộng, khi Harry nói về Lord Voldemort cho Dượng Vernon. Sự xuất hiện của những tên Dementor ở Little Whinging đã chọc thủng cái bức tường lớn và vô hình mà đã chia cắt cái thế giới bình thường không pháp thật ở Privet Drive với cái thế giới còn lại, hai mảnh đời của Harry dường như đã bằng cách nào đó hợp nhất lại và mọi thứ bị đảo lộn; gia đình nhà Dursley đang hỏi thêm những chi tiết về cái thế giới pháp thuật đó; Bà Figg đã biết cụ Dumbledore; những tên Dementor thì đang luẩn quẩn ở Little Whinging, và cậu có thể không còn trở lại Hogwartss nữa. Đầu của Harry rung lên một cách đau đớn.

"Trở lại à?" Dì Petunia hỏi khẽ.

Bà ta nhìn Harry như thể chưa bao giờ nhìn cậu. Và thốt nhiên, một lần đầu tiên trong đời, Harry hầu như đã cảm thấy Dì Petunia như mẹ cậu. Cậu không thể nói tại sao cậu thật là tràn trề sinh lực như lúc đó. Tất cả những gì cậu biết là cậu không phải là người duy nhất trong phòng tự hỏi Lord Voldemort trở về thì có ý nghĩa gì. Dì Petunia chưa bao giờ nhìn cậu như vậy trước đây. Đôi mắt to và tái (như vậy thì không giống em bà) đã không thu hẹp lại vì sự ghét bỏ hay tức giận, mà vẫn mở to vì sự sợ hãi. Cái lý do không chính đáng nhất mà

Dì Petunia đã nuôi Harry - là sẽ không có ma thuật và không có một cái thế giới nào ngoài cái thế giới mà bà đã sống với Dượng Vernon - dường như đã bay xa.

"Vâng ạ" Harry nói, nói trực tiếp với dì Petunia. "Hắn đã quay trở lại một tháng trước. Con đã nhìn thấy hắn."

Dì đã cảm thấy bị đôi vai phủ lớp áo da của Dudley bám riết lấy.

"Chờ đó" Dượng Vernon nói, nhìn khắp lượt từ vợ mình đến Harry và quay trở lại, có vẻ như sững sốt và bối rối bởi cái sự hiểu biết chưa từng xảy ra đã dường như xuất hiện giữa họ. "Chờ đó. Thằng cha Lord Voldemort đã quay trở lại, mà nói vậy"

"Vâng ạ"

"Hắn đã giết cha mẹ mày"

"Vâng ạ"

"Và bây giờ thì hắn cho bọn quý Dismembers ám sát mày?"

"Có vẻ thế" Harry nói

"Tao biết rồi", Dượng Vernon nói, nhìn khắp lượt lại cả bà vợ mặt trắng bệch của ông cho tới Harry đồng thời kéo dây quần của mình lên. Ông ta có vẻ như vỡ ra điều gì, khuôn mặt tái của ông đang giãn ra trước đôi mắt của Harry. "Ồ, ta đã giải quyết được vấn đề" Ông nói, cái áo của ông căng ra khi ông gồng người lên "Mày có thể ra khỏi nhà này đó, thằng oắt!"

"Cái gì cơ ạ" Harry nói.

"Mày nghe thấy tao nói đó - CÚT RA!" Dượng Vernon rống lên, ngay cả dì Petunia và Dudley cũng nhảy dựng lên "CÚT RA! CÚT RA! Tao nghĩ mày phải làm việc này lâu rồi chứ! Những con cú đến nơi đây như thể đây là nhà nghỉ của bọn chúng vậy, Bánh Pudding thì vỡ tan ra, cả nửa phòng khách thì bị phá tan hoang, Dudley thì mọc đuôi, Marge thì nhảy trên mái nhà và cái xe Ford Anglia bay đó - RA ĐI! CÚT ĐI! Mày phải làm đó! Mày là quá khư rồi! Mày sẽ không ở đây thì sẽ không còn kẻ điên khùng nào còn để ý đến mày, mày không gây nguy hiểm đến vợ con tao nữa, mày không mang những rắc rối đến cho bọn tao. Nếu mày còn muốn đi theo con đường vô tích sự của ba má mày, thì tao cho đó! ĐI ĐI!"

Harry đứng phắt dậy. Những bức thư từ Viện, Ông Weasley và chú Sirius đang ở trong tay trái cậu. Đừng có mà rời khỏi nhà nữa, không cần biết thế nào. ĐỪNG CÓ MÀ RỜI NHÀ CỦA DƯỠNG VÀ DÌ CON.

"Mày nghe thấy tao nói chứ!" Dượng Vernon nói, hướng về phía trước, cái mặt tái đồ sộ của ông ta đang đến gần một gần Harry, cậu chỉ muốn nhổ vào mặt ông một cái. "Mày đi đi! Mày phải rời khỏi nhà này trong vòng nửa giờ nữa! Tao sẽ theo sát mày! Cút ngay đi và đừng bước vào cửa nhà tao nữa! Tại sao mày lại không bị giam luôn trong cái chỗ ở đầu tiên của mày nhỉ, Tao không hiểu nữa, Marge nói đúng đó, đó phải là trại trẻ mồ côi. Mày đáng bị đuổi đi vì phụ lòng tốt của chúng tao, như vậy thì chúng tao mới không bị mất mặt vì mày, như vậy thì chúng tao mới sống bình thường được, nhưng mày đã đày đoạ chúng tao ngay từ đầu và tao đã có quá đủ -CÚ- rồi đó!"

Con cú thứ năm bay qua ống khói quá nhanh đến nỗi đập đầu xuống đất trước khi bay trở lại với một tiếng rúc thiết là to. Harry với tay để tháo bức thư gói trong một phong bì màu đỏ ra, nhưng nó đã bay qua đầu cậu, bay thẳng đến chỗ dì Petunia, dì đã thét lên và ngồi xuống, tay ôm lấy đầu. Con cú thả cái phong bì xuống đầu bà, quay lại, và bay thẳng lên ống khói.

Harry chạy thật nhanh ra để nhặt bức thư, nhưng dì Petunia đã đánh bật cậu ra để chộp lấy bức thư đó.

"Dì có thể mở nếu muốn" Harry nói, "Nhưng chẳng lẽ con cũng sẽ nghe xem nó nói gì. Đó là một bức thư sấm."

"ĐỪNG mở ra, Petunia!" Dượng Vernon gào lên "Đừng có mà động vào, sẽ gặp nguy hiểm đó"

"Nó gửi cho em mà" Dì Petunia nói trong một giọng sốc. "Nó đề địa chỉ cho em, anh Vernon, nhìn này! Bà Petunia Dursleys, Trong bếp, Số Bốn, Đường Privet Drive."

Bà ta nín thở, kinh khiếp. Cái phong bì đỏ bắt đầu có khói.

"Dì mở ra đi!" Harry thúc bà "Hãy mở ra đi, chẳng lẽ con cũng nói mà"

"Không"

Tay dì Petunia run lên. Bà nhìn khắp phòng bếp và nghĩ cho mình một lối thoát, nhưng đã quá muộn, cái phong bì đã cháy, Dì Petunia hét lên và làm rơi nó.

Một giọng nói hải hùng tràn đầy khu phòng bếp, vang xa trong không gian đó, đang phát ra từ cái phong bì cháy trên bàn.

"Hãy nhớ giây phút cuối cùng của ta, Petunia."

Dì Petunia nhìn như là có vẻ bà ta bị ngất đi vậy. Người bà trượt xuống cái ghế bên cạnh Dudley, tay che mặt. Phần còn lại của cái phong bì cháy âm ỉ thành tro trong sự tĩnh lặng.

"Cái gì vậy," Dượng Vernon nói một cách hoảng loạn "Cái gì đó, Tôi không - Petunia?"

Dì Petunia chẳng nói chẳng rằng. Dudley đang nhìn chăm chăm một cách ngu độn vào mẹ nó, mồm nó vẫn há hốc. Cái sự câm lặng tăng lên kinh khủng. Harry nhìn dì của cậu, hoàn toàn bối rối, đầu cậu đau nhoi nhói.

"Petunia, em yêu?" Dượng Vernon nói một cách sợ hãi "P...Petunia?"

Bà ta ngẩng đầu lên. Bà ta vẫn còn hoảng hốt. Bà ta nuốt nước bọt.

"Thằng bé - thằng bé sẽ được ở nhà ta, anh Vernon." Bà ta nói một cách yếu ớt.

"C...Cái quái gì cơ?"

"Nó sẽ ở đây." Bà nói. Bà ta không nhìn vào Harry. Dì Petunia điều khiển lại được chân mình.

"Nó... nhưng mà Petunia..."

"Nếu chúng ta vứt nó ra ngoài đường, hàng xóm sẽ đồn ầm lên." Bà nói. Bà thu hồi lại nhanh chóng sự nhanh nhẹn một cách không bình thường, cái cách xử sự hay cái gắt, mặc dù bà ta vẫn còn tái nhợt. "Họ sẽ hỏi qua hỏi lại nhiều, họ muốn hỏi xem Harry đi đâu. Chúng ta phải cho nó ở lại"

Dượng Vernon xì hơi như một cái lốp cũ:

"Nhưng Petunia, em..."

Dì Petunia bỏ qua lời nói của ông ta. Bà đến chỗ Harry "Con sẽ ở phòng con" Bà nói. "Con sẽ không rời khỏi đây. Bây giờ thì về giường ngủ đi." Harry không cử động được "Cái thư sấm đó từ đâu tới?"

"Đừng hỏi câu đó." Dì Petunia cúi kính

"Dì còn liên lạc với phù thủy à?"

"Ta bảo con lên giường!"

"Cái đó nghĩa là gì? Nhớ cái giây phút cuối cùng gì?"

"Đi lên giường!"

"Như thế nào -?"

"CON NGHE DÌ NÓI KHÔNG, BÂY GIỜ CON PHẢI LÊN GIƯỜNG!"